

Budou o kvalitě péče rozhodovat peníze?

Lidé budou šetřit, a možná tak i riskovat zdravím

SILVIE RISOVÁ

Karlovarsko – Důchodkyně Anežka Kadlecová z Karlovarska, která léta využívala jako zdravotně handicapovaná pomoc Centra služeb pro zdravotně postižené, si bude muset zvážit, co dál. Od ledna má totiž jako prakticky bezmocná pacientka nárok na 11 tisíc korun měsíčně. Tuto částku může použít na zaplacení služeb akreditovaným a zkušeným profesionálům – ošetřovatelům – nebo je dát někomu ze sousedů či příbuzných, aby se o ni postaral.

„Nevím, co mám dělat. Za služby zkušených ošetřovatelek zaplatím 85 korun za hodinu. Když počítám průměrný měsíc se 30 dny, za nárokovanou částku 11 tisíc korun měsíčně si budu moci dovolit odbornou péči čtyři hodiny denně. Je to hrozně málo,“ obává se důchodkyně.

Druhou možností je neplatit akreditované organizaci – poskytovateli sociální péče – a vsadit na zmíněnou pomoc souseda nebo příbuzného.

„Z našeho pohledu je situace také nedobrá. Zmíněná částka 85 korun na hodinu, kterou podle zákona účtujeme za své služby klientům, nám nestačí ani na pokrytí mzdových nákladů pro naše pečovatele. Jinak řečeno, budeme muset propouštět,“ říká ředitel krajského Centra služeb pro zdravotně postižené Petr Končel. Ze šestnácti ošetřovatelů bude muset v krátké době odejít minimál-

Zdravotně postižení mají složitější situaci. Budou muset zvážit, jak využijí peníze, které jim poskytuje stát. Bude je ošetřovat strýček nebo profesionálové? Foto S. RISOVÁ

ně pět. „Nemůžeme se divit našim klientům, že třeba zvolí riskantnější variantu a budou dávat peníze nějakému známému za ošetřování a péči. V zákoně se o této formě pomoci hovoří jako o 'sousedské výpomoci'. Takový pomocník nemusí mít žádná školení, žádné znalosti z oboru péče o nemocného člověka, ani nemusí splňovat další přísná odborná kritéria, která jsou vyžadována od poskytovatelů soci-

álních služeb, jako jsme my,“ pokračuje ředitel Končel.

Jeho slova dokládá i uzákoněná povinnost akreditace, kterou poskytovatelům služeb v sociální oblasti přidělují krajské úřady do 30. června letošního roku. Podmínkou je celá řada ustanovení, standardů kvality a úrovně služeb a podobně. Nic z toho nemusí splňovat pomocníci zdravotně postižených, které si oni sami případně vyberou z řad svých

známých či příbuzných.

„Já dostávám 11 tisíc korun měsíčně, tedy nejvyšší možnou částku proto, že moje zdravotní postižení je vážné. Lidé dostávají peníze podle stupně bezmocnosti, takže ti, kteří nejsou například připoutáni na invalidní vozík, inkasují měsíčně daleko nižší částku. Podle mého se obecně kvalita péče handicapovaným do budoucna zhorší. Nebudou mít na ni peníze,“ říká důchodkyně.